

Палеская рыбалка.

“Палескую рыбалку”, як адну з форм гандлёва-гульнёвага дзеяння, у старадаўнія часы ладзілі на кірмах Пінска, Століна, Турава, Жыткавіч і інш.

Змест: у драўляны чан з вадой запускалі жывую рыбу. Удзельнікі, заплаціўшы пэўную суму грошай (невялікую), рыхтаваліся да рыбалкі. Адначасова ў атракцыёне маглі ўдзельнічаць да двух дзесяткаў чалавек. У час гульні ім дазвалялася або стаяць з краю чана, або залазіць прама у чан, але лавіць рыбу яны павінны былі толькі голымі рукамі.

Па свістку арганізатара атракцыёна гульцы пачыналі лавіць рыбу. Тэрмін – толькі 5 секунд, якія ўсе гледачы лічылі хорам. Каб злавіць рыбіну ўа гэты кароткі час, трэба было праявіць нямала кемлівасці, рашучасці, сілы і хуткасці. Усё што зловіш – тваё! Некаторыя гульцы стваралі сваеасаблівыя кааператыўныя саюзы: адзін з іх залазіў у чан і гнаў рыбу ў другі канец, а астатнія выцягвалі яе з вады і ўжо затым дзялілі паміж сабою.

Чан уяўляе сабой прамавугольную канструкцыю з дрэва даўжынёй 7-10 м, шырынёй 1,5 м і вышынёй 0,75-1 м.

П. А. Гуд, Н. І. Гуд, Беларускі кірмах
Запісалі Б. В. Каралёў і П. А. Гуд у 1983 г. у Пінску ад мясцовых жыхароў
К. Ф. Невядомага (1911 г.н.) і У. У. Баранікова

Палеская рыбная латарэя.

Латарэя-рыбалка была адным з папулярных кірмашовых дзеянняў Століншчыны, якую ладзілі яшчэ 20—30-ых гг. XX ст.

У вялізных бочках, ці драўляных чанах, або проста на рацэ Гарынь на вадзе пускалі паплаўкі – кавалачкі дрэва, у якіх з двух бакоў замацоўвалі загнутыя ў пятлю цвікі. Да ніжняй пятлі паплаўка завязвалі вяроўку, або леску (з такім разлікам, каб яна дасягала дна ракі, або драўлянай канструкцыі), а да свабоднага канца вяроўкі замацоўвалі прыз. У латарэі-рыбалцы на 50—60 паплаўках